

de anka imajından faydalanarak mutlak şekilde âlem-insan benzerliğini (büyük âlem-küçük âlem), insanın küçük âlem olduğunu ve mehdî* nîn âlemdeki yerini tesbit etmeye çalışmıştır.

"Anka Allah'ın, içinde âlemin bedenini (ecsâd-ı âlem) açtığı hebâdan (toz) ibarettir" diyen İbnü'l-Arabî, ankayı bir toz yığını ve zerrecikler olarak düşünmektedir. Bu toz yığının ve zerreciklere şekil verilerek âlemin maddî ve cismanî varlığı ortaya çıkar yani anka aslında Aristofelsefesinde cismanî varlıkların şekilsiz maddesi olan heyûlâdan ibarettir. Hebânın haricte, sûretten ayrı, gerçek ve bir aynı varlığı yoktur. Bu hebâ veya heyûlâya anka denilmesi, adının işitilir ve düşünülebilir olması, fakat haricte varlığının bulunmamasındandır. Sûret olmaksızın hebâ hiçbir şey ifade etmediğinden ona *sebha* (kumlu ve çorak yer) adı da verilmiştir. Hebânın (heyûlâ) formunun dışında bir varlığı olmaması yani anka gibi adı var kendi yok bir şey olması itibarıyla bir hiçtir (adem). Ancak o varlıkların sûretini kabul edip onların şekillenmelerini temin etmesi itibarıyla yine de bir şeydir, mutlak yokluk değildir.

Görüldüğü gibi ankaya mâna verirken geniş ölçüde Meşşâî ve İsrâkî felsefelerinden faydalanan İbnü'l-Arabî bu fikri kendi *vahdet-i vücûd** anlayışına göre yorumlamış, onun bu anlayışı sonraki mutasavvıflarda da aynen devam etmiştir. Aslında İbnü'l-Arabî bazı felsefî mânaları anlatmak, soyut kavramları somutlaştırmak için çeşitli kuş isimlerini sembol olarak daima kullanır. Meselâ akl-ı evvele ukâb (akbaba), küllî nefse verkâ (boz güvercin), küllî cisme gurâb (karga) adını verir. Bununla beraber efsanevî bir kuş olan ankanın özellikleri çeşitli tasavvufî mânaların sembolü olarak İbnü'l-Arabî'den sonra da sürekli kullanılmıştır. Meselâ Mevlânâ Celâled-din ankayı yuvası Kaf dağında olan bir kuş, Eflâkî çok değerli bir kuş, bir devlet kuşu olarak zikretmişlerdir.

BİBLİYOGRAFYA :

İbnü'l-Arabî, *İşlâhâtü's-sûfiyye*, "ankâ" md.; a.mlf., *"Ankâ" ü muğrib fi ma'rifeti hatmi'l-euliyâ ve şemsi'l-mağrib*, Kahire, ts.; *el-Mu'cemü's-sûfi*, "ankâ" md.; Firdevsî, *Şehnâme* (trc. Necatî Lugal — Kenan Akyüz), İstanbul 1945; İhvân-ı Safâ, *Resâ'il*, Beyrut 1376/1957, II, 293-294; Zemahşerî, *el-Keşşâf*, Kahire 1387/1968 — Beyrut, ts. (Dârü'l-Ma'rife), III, 92; Attâr, *Mañtıkü't-ıyâr* (trc. Abdülbâki Gölpınarlı), İstanbul 1962; Mevlânâ, *Mesnevî*, I, 57; Zekeriyâ b. Muhammed el-Kazvinî, *Acâ'ibü'l-mahlûkât*, Kahire 1401/1980, s. 281; Eflâkî, *Menâkıbü'l-ârifin* (trc. Tahsin Yazıcı), İstanbul 1973, II, 37, 199; Demiri, *Hayâtü'l-hayevân*, Kahire 1398/1978, II, 86-90.

SÜLEYMAN ULUDAĞ

□ EDEBİYAT. Anka, sahip olduğu hemen bütün özellikleriyle ve etrafında gelişen çeşitli efsane, inanış ve telakkilerle Arap, Fars ve Türk edebiyatlarında yer almıştır. Bu üç edebiyat ve kültür çevresinde yukarıdaki bölümlerde başlıcaları verilen efsanevî özellikleriyle ve değişik adlarıyla çeşitli teşbih, mecaz ve mazmunlar halinde geniş bir kullanıma sahip olmuştur. Bilhassa divan edebiyatının manzum ve mensur metinlerinde müsbet özellikleriyle zikredildiğinde renkli tüyleriyle bir cennet kuşu kabul edilerek zümrüdüanka diye adlandırılmış ve bazan devlet kuşu hüma ile karıştırılarak aynı özelliklere sahip kabul edilmiştir. Kafdağı'nda yaşaması, yük seklerden uçuşması ve kolay avlanmayışı gibi özellikleri sebebiyle ulaşılması çok zor durumları ifade etmek için de kullanılmıştır. Sevgili, adı herkesçe çok iyi bilindiği halde kendisini görenin olmaması veya gözle görülemeyişi sebebiyle ankaya benzetilmiştir. Onun âşığa iltifat etmesi ve yakınlık göstermesi ise âşığın başına devlet kuşu konması olarak kabul edilmiştir.

Ankanın en yaygın özelliği, kimseye muhtaç olmadan kendi başına yaşadığı için kanaati temsil etmesidir. Bundan kinaye olarak kanaat sahiplerine "ankâmeşrep", "ankâ-tabiat" denir. Kafdağı gibi efsanevî bir yerde yaşadığı için bu kelimeyle birlikte çeşitli şekillerde kullanılır. "Kâf-ı kanâat beklemek" tabirinde görüldüğü üzere kanaat sahibi ve alçak gönüllü, herşeye ve herkese eğilmeyen, kimseye minnet etmeyen, uzlete çekilmiş kişileri ifade eder: "Cife-i dünyâ değil kerkes gibi matlûbumuz / Bir bölük ankâlarız Kâf-ı kanâat bekleriz" (Fuzûlî). İsmi var cismi yok olduğu için bu sıfatla anılmak istenen şeyler için de kullanılmıştır: "Bî-vücûd olmak gibi yoktur cihânın râhatı / Gör ki sîmurgun ne dâmi var ne de sayyâdı var" (Râgib Paşa). Yine bu özelliği sebebiyle kimseden bir şey beklemeden dar da kalan herkese yardım eden bir varlık hüviyeti kazanmıştır.

Firdevsî'nin *Şehnâme*'sinde Zâl'i yetiştiren ve besleyip terbiye ettiği oğlu Rüstem'in yaralarını iyileştiren, ona yardım eden kuş olarak tanıtıldığından edebî metinlerde Zâl-anka-Rüstem münasebetiyle ele alınır. Ayrıca şairler övünmek istedikleri vakit kendilerini, sanat-taki üstün ve ulaşılması güç kudretlerini şiir ve hikmetin Kafdağı gibi erişilmesi imkânsız zirvelerinde yaşayan ankaya, velinimetlerini ise Zâl'e benzetirler.

Tasavvufi muhtevalı tekke edebiyatında çeşitli mazmunlar halinde geniş olarak yer verilen ankaya halk hikâye ve masallarında zümrüdüanka adıyla masal kahramanlarına yardım eden, onları gitmek istedikleri uzak diyarlara kanatları üzerinde süratle ulaştıran ve Keloğlan'ın yardımcısı bir kuş olarak rastlanmaktadır.

BİBLİYOGRAFYA :

Hafız Divanı (trc. Abdülbâki Gölpınarlı), İstanbul 1985, s. 666; Levend, *Divan Edebiyatı*, s. 183; Mustafa Nihat Özön, *Edebiyat ve Tenkit Sözlüğü*, İstanbul 1954, s. 15; İskender Pala, *Ansiklopedik Divan Şiiri Sözlüğü*, Ankara 1989, I, 51-53; II, 340; İnci Enginün, "Ankâ", *TDEA*, I, 139-140.

İSKENDER PALA

ANKARA

Türkiye Cumhuriyeti'nin başşehir ve bu şehrin merkez olduğu il.

İç Anadolu'nun kuzeybatısında Ankara çayının geçtiği ovanın doğusunda yer alır. Ovanın şehir yakınlarında en alçak yeri 835 m., istasyonda ise 851 m. yüksekliğindedir. Üzerinde kalenin bulunduğu tepenin (978 m.) ovoidan yüksekliği 120-130 metredir. Şehir müstahkem mevki yanında ana yolların keşiştiği bir kavşak noktası olması sebebiyle de tarih boyunca büyük önem kazanmıştır.

İslâm Öncesi Ankara. Ankara'nın verimli Çubuk ovasının güneyinde, su ihtiyacını temin edebileceği Hatip çayının (Bentderesi) kenarında, savunmaya son derece uygun sarp kayalık bir tepenin eteklerinde ve İlkçağ'ın en önemli yolları üzerinde kurulmuş bulunması, Anadolu'nun en eski şehirlerinden biri olduğu izlenimini bırakmaktadır. Nitekim büyük Hitit merkezlerinden pek uzakta olmayan bu bölgedeki arkeolojik kazılar Ankara'nın çevresinde Gâvurkale, Karaoğlan, Ahlatlıbel, Etiyokuşu gibi, kuruluşları Kalkolitik ve Bakırçağ dönemlerine ait olan iskân yerlerini ortaya çıkarmıştır. Ayrıca bugün bir kısmı şehrin merkezinde kalan çeşitli yerlerde Paleolitik devre ait taş aletlerle kalenin eteğinde Neolitik devre ait bir el baltasının bulunması, bu arazinin ilk insanlar tarafından da yer yer iskân edilmiş olduğunu göstermektedir. Fakat eski Ankara'yı teşkil eden Hacıbayram tepesi ile civarında yapılan kazı ve sondajlar, ilk şehri Frigler'in kurduğunu (m.ö. VIII-VII. yüzyıllar) ve kalıntıları arasında Hitit-

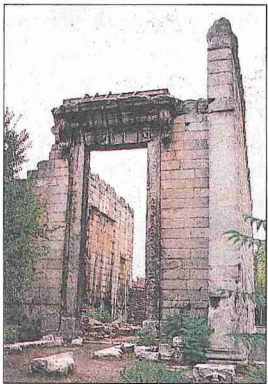
ler'e veya daha eski kavimlere ait izlerin bulunmadığını ortaya koymuştur. Öte yandan şehrin kurucularının Frigler olmasına karşılık kalede Frig izlerine rastlanmamaktadır. Bu durum karşısında araştırmacılar, şehrin kurulduğu yerin seçiminde en önemli sebebin müstahkem kale tepesi olduğunu göz önüne alarak, Frigler'in burada bir kale inşa etmeden tepenin sadece eteklerine ve yamaçlarına yerleşmiş olabileceklerini mantıklı görmemekte ve ilk kalenin yine Frigler tarafından yapıldığını, ancak bu kalenin tarih boyunca geçirdiği onarımlarla genişletmeler sırasında ortadan kalktığını, hatta ilk kurucularının belki yalnız tepeyi iskân eden Hititler olduğunu tahmin etmektedirler.

Şehrin çeşitli devirlerde Ankyra, Ankras, Angora, Engürü, Engüriye gibi şekillerde kullanılan isminin kimler tarafından konulduğu ve ne anlam taşıdığı kesin olarak bilinmemektedir. Grek tarihçisi Pausanias burayı Frig Kralı Midas'ın kurduğunu ve orada bulduğu bir gemi çapasını sembol olarak şehre **Ankyra** (Grekçe "gemi çapası") ismini verdiğini rivayet etmektedir. Stephanos Byzantios ise, Pausanias'tan daha önce yaşamış olan Afrodisyaslı Apollonios'a atfen, Pontus Kralı Mithridates'in (m.ö. 111-63) müttefiki olarak Mısırlı Ptolemaioslar'a karşı savaşan Galatlar'ın, kazandıkları bir deniz savaşı şerefine bu şehri kurduklarını ve zaferin sembolü olarak Ptolemaioslar'dan ele geçirdikleri gemi çapasından dolayı da adını Ankyra koyduklarını yazmakta, o devre ait Ankara sikkelerinde de bir çapa resmi bulunmaktadır.

Tarihçi Arrhianos'un açıklamasına göre, büyük İskender'in ünlü kördüğümü çözdüğü Gordion'dan sonra Ankyra'ya geçerek Pers ordusunu orada beklemesi, Ankara'yı Galatlar'ın kurdukları yolundaki efsaneyi çürütmekte ve esasen

arkeolojik kazılar da şehirdeki Frigler'e ait kalıntıları gün ışığına çıkarmak suretiyle Pausanias'ın naklettiği efsanede gerçek payı olduğunu ortaya koymaktadır. Ancak bu efsanede de yer alan Ankyra adının gemi çapasından geldiği yolundaki yorum, Yunanlılar'ın, şehrin eski adını kendi dillerindeki **ankyraya** benzetmelerinden ve telaffuzunu ona uydurmalarından ibarettir. Yine buna paralel olarak Ankyra'nın İslâmî devirde aldığı Engürü, Engüriye gibi şekiller de müslüman halkın bu adı Farsça **engür** (üzüm) kelimesine benzetmesinden kaynaklanmıştır. Bazı araştırmacılar ise, Anadolu'daki pek çok yerleşme merkezinin Hititçe adlar taşımalarını göz önüne alarak, ilk defa ünlü tarihî coğrafya bilgini Ramsay'ın "eski zamanların konusunu taşıyor" dediği (*Anadolu'nun Tarihî Coğrafyası*, s. 29) Ankyra adını Hititçe tabletlerde araştırmışlar ve **Ankuwa** şehir adıyla birleştirmek istemişlerdir (*Reallexikon der Assyriologie*, I, 109). Fakat bugün Ankuwa'nın çok kuvvetli bir ihtimalle Alişar höyüğü olduğu kabul edilmektedir. Daha sonraki yıllarda Hitit tabletlerinde bir **Ankuruwa** şehir adına rastlanması, aranan ismin bulunduğu hissini uyandırmışsa da (Ar, s. 49-55), bu adın sadece bir defa ve tercüme veremeyecek derecede kırık bir tablette görülmesi, dolayısıyla şehrin yerini tesbit etmeye yarayacak coğrafi bir ipucunun elde edilememesi problemi çözümü-süz bırakmıştır. Ankuruwa şehrinin bugünkü Ankara olduğu ispat edilememekle birlikte, ismin aslının Hititçe'den geldiği ve bu adı taşıyan ilk şehrin Hititler tarafından kurulmuş olduğu kabul edilebilir. Nitekim Ramsay, Araplar'ın 776 yılında Ankara'yı ele geçirdikleri yolundaki kendisinin de muhtemel görmediği bir rivayeti reddetmek için Bizans kaynaklarında, Kapadokya'nın güneyinde (asıl Hitit bölgesi) aranması gereken başka bir Ankyra'nın daha bulunduğundan bahsetmektedir (*Anadolu'nun Tarihî Coğrafyası*, s. 395). Ayrıca Antikçağ'da, biri yine Anadolu'da Simav gölünün kenarında, diğeri Makedonya'da olmak üzere iki **Ankyra**, Güney Sicilya'da bir **Ankyrai** (veya **Ankyrina**), Orta İtalya'da muhtemelen Parma yakınlarında bir **Ankara** ve Orta Mısır'da bir **Ankyron** şehri ile Trakya'da bir **Ankyraion** burnunun bulunması (RE, I/2, s. 2219-2223; Ramsay, harita 2), bu adın köklü bir geleneğe sahip olduğunu göstermektedir.

Arkeolojik buluntulara göre Ankara'nın tarihi Frigler'le başlamaktadır. Hacıbayram tepesi zirveyi teşkil etmek üzere Hal civarından Çankırıkapı ve Dışkapı'ya kadar olan kısım Frig höyüğü olup Anıtkabir, Bahçelievler ve Çiftlik tümülüsleri (yığma tepe) asillerin, İstasyon civarı ise halkın mezarlığıdır. Gerek mezar tümülüslerinin büyüklüğü gerekse açılan mezarların içindeki eşyanın zenginliği Ankara'nın önemli bir prenslik olduğunu ortaya koymaktadır. Şehrin çeşitli kesimlerinde bulunan ve adlarına Ankara kabartmaları denilen sekiz kabartma ise burada büyük bir sarayın yer aldığını ve ayrıca Frigler'in Hititler'le yakın ilişkiler içinde olduklarını göstermektedir. Çünkü bu kabartmalar üslupları itibarıyla büyük ölçüde Hitit karakteri taşımakta, hatta Frig prensi için bizzat Hitit ustaları tarafından yapıldıkları kanaatini uyandırmaktadır. Ankara, Frig Devleti'ni yıkan akıncı Kimmerler'in geri çekilmesinden sonra Lidyalılar'ın ve milattan önce 547 yılından itibaren de Persler'in yönetimi altına girdi; ancak şehrin bu dönemlerdeki durumu hakkında yeterli bilgi mevcut değildir. Persler'in Frigya satraplığında yer alan Ankara'nın bu dönemde Lidya'nın başşehri Sardes ile İran'ın başşehri Susa'yı birbirine bağlayan ve devrin en önemli, en güvenli yolunu teşkil eden Kral yolu üzerinde bulunması sebebiyle zengin bir ticaret merkezi haline gelmiş olması gerekir. İskender ve Selevkoslar devrinde eski önemini nisbeten kaybettiği anlaşılan Ankara, milattan önce 278-189 yılları arasında Trakya'dan gelen Galatlar'ın Tektosages kolunun başşehri oldu; en parlak çağını ise Romalılar döneminde (m.ö. 189-m.s. 395) yaşadı. Pontus Kralı Mithridates'in eline geçtiği dört yıl (m.ö. 88-84) hariç 580 yıl süren Roma döneminde, Augustus'tan (m.ö. 27-m.s. 14) itibaren Galatya eyaletinin başşehri olan ve âbidevi mimarlık eserleriyle süslenen Ankara, aynı zamanda dinî yönden de bölgenin merkezi haline geldi. Bugün, bitişğinde Hacı Bayram Camii'nin inşa edildiği Augustus Mâbedi'nin Bizans döneminde de (395-1073) kiliseye çevrilmiş olduğu göz önünde tutularak temellerinin altında Frig-Galat tanrıları Men ve Kybele'ye ait mâbed kalıntıları'nın bulunduğu ileri sürülmektedir. İlk yapılışı milattan önce II. yüzyılda Roma hâkimiyetinin başlangıç dönemine ait olduğu sanılan İç Anadolu'nun en büyük mâbedlerinden Augustus Mâbedi, tan-

Augustus
Mâbedi'nin
kapsı

rilaştırılan Augustus'un kült merkezi haline getirilmiş ve duvarlarının iç yüzüne, imparatorun kendi ağzından icraatını anlatan *Res Gestae Divi Augusti*'nin (İlâhî Augustus'un başarıları) Latince aslı, dış yüzüne de yerli halkın anlayabilmesi için Grekçe tercümesi hakkedilmiştir. Bu arada Augustus şehre bir şeref unvanı olarak **Sebaste** adını vermişse de bu isim halk tarafından tutulmamıştır (Ramsay, s. 29, not 4). Ankara'daki Roma eserlerinin en büyüğü olan Çankırıkapı Roma Hamamı, dünyadaki Roma hamamlarının da en büyüklerindendir. Kazılar sırasında havuzun döşemesinde bulunan, niyet tutmak için suya atılmış paraların en eskisinden Caracalla zamanında (211-217) yapıldığı, en yenisinden ise VIII. yüzyılın sonlarına kadar faal durumda olduğu anlaşılmaktadır. Kalıntılarında yangın izine rastlanmayan binanın pek çok büyük taşı, kalenin IX. yüzyılın başına tarihlenmesi gereken ve aceleyle yapıldığı anlaşılan onarımında kullanılmıştır. Bu durum, hamamın sanıldığı gibi Araplar tarafından tahrip edilmediğini, aksine taşların 806 yılında şehri kuşatan Hârûnürreşid'e karşı kalenin tahkim edilmesinde kullanılmak üzere bizzat Bizanslılar tarafından sökülmüş olabileceğini düşündürmektedir.

Ankara'nın Hristiyanlık'la ilk teması 50 yılında havârilere Saint Pierre'in, 51 yılında da Saint Pavlus'un burayı ziyaret etmeleriyle başlamıştır. Bunlardan, üçüncü seyahati sırasında Ankara'ya gelen Pavlus bir süre şehirde kalarak ilk hristiyan cemaatini oluşturmuş ve Yeni Ahid'de yer alan *Galatyalılar'a Mektub*'unu yazmayı da burada tasarlamıştır. Azizlerden Saint Eustachios ise Ankara'da idam edilmiştir (Ramsay, s. 368). Ankara, çok tanrılı dinler döneminde olduğu gibi II. yüzyıldan itibaren de Hristiyanlık'ta önemli bir merkez haline gelmiş ve 314, 358, 375 yıllarındaki üç büyük sinod (rahipler meclisi) burada toplanmıştır. IV. yüzyılı olduğu gibi Bizans döneminin ilk iki yüzyılını da sulh ve sükûn içinde geçiren şehir, büyük bir imar faaliyetine sahne olarak surların dışına taşmış ve çoğunluğu dinî mahiyette çeşitli binalarla süslenmiştir. VII. yüzyıl başlarından itibaren İranlılar'ın, onların arkasından da Araplar'ın saldırıları başlamış ve şehir yaklaşık X. yüzyılın ortalarına kadar çeşitli defalar el değiştirmiştir. İstilâci kuvvetlerin uzun süre kalmamalarına karşılık fazla tahripkâr davranmaları, özellikle surların dışında-

ki mahallelerin tamamen harap olmasına yol açmış ve sonuçta yine Bizanslılar'a geçen şehir tekrar surların içine kapanmıştır. 1073'te Selçuklular tarafından fethine kadar yaklaşık 150 yıl sakin bir dönem geçiren Ankara 1101'de Haçlılar'ın eline düşmüş ve onlardan tekrar Bizanslılar'a intikal ederek tahminen yirmi yıl yine bir hristiyan şehri olarak kalmıştır.

BİBLİYOGRAFYA :

Reallexikon der Assyriologie, I, Berlin 1932, s. 109; E. Mamboury, *Ankara Guide Touristique*, Ankara 1933; D. Krencher — M. Schede, *Der Tempel in Ankara*, Berlin 1936; Afif Erzen, *İlk Çağda Ankara*, Ankara 1946; Nurettin Can Gülekli, *Ankara-Tarih-Arkeoloji*, Ankara 1948; a.mlf., *Ankara Rehberi*, İstanbul 1949; Hamit Dereli, *Ankara Anıdı*, İstanbul 1949; Ekrem Akurgal, *Späthethitische Bildkunst*, Ankara 1949, s. 69, 84 vd.; a.mlf., *Phrygische Kunst*, Ankara 1955, s. 57, 85; a.mlf., *Ancient Civilisations and Ruins of Turkey*, Ankara 1969, s. 241-247; Hamit Zübeyir Koşay, *Augustus Mabedi ve Hacıbayram Camii Kılavuzu*, Ankara 1956; W. M. Ramsay, *Anadolu'nun Tarihi Coğrafyası* (trc. Mihri Pektaş), İstanbul 1960, s. 29, 368, 395, harita 2; *Les Guides Bleus: Turquie*, Paris 1965, s. 328-334; *Atlas Historique*, Milan 1968, s. 102-103; D. F. Wright, "Ancyra", *The New International Dictionary of the Christian Church*, Michigan 1974, s. 39-40; Necati Dolunay, "Türk Tarih Kurumu Adına Yapılan Çankırıkapı Hafriyatı", *TTK Belleten*, V/19 (1941), s. 261-264; Mahmut Akok, "Ankara Şehri İçinde Rastlanan İlkçağ Yerleşmesinden Bazı İzler ve Üç Araştırma Yeri", *TTK Belleten*, XIX/75 (1955), s. 309-329; Mustafa Selçuk Ar, "Şehir Adı Olarak Ankara", *Türk Arkeoloji Dergisi*, X/2, Ankara 1961, s. 49-55; "Ankara", "Ankyra", "Ankyrai", "Ankyraion", "Ankyron", *RE*, I/2, s. 2219-2223; "Ankara", *TA*, III, 48-50; Besim Darkot, "Ankara", *İA*, I, 437-442; F. Taeschner, "Ankara", *El²* (İng.), I, 509-511.

SARGON ERDEM

İslâmî Dönem. İslâmiyet'in ilk devirlerinde Ankara, Anadolu'nun diğer şehirleri gibi Bizans İmparatorluğu'nun hâkimiyetindeydi ve imparatorluğun mühimmat ve erzak depolarının bulunduğu başlıca konaklama yerlerinden biri idi. Meşhur Arap şairlerinden İmruülkays İstanbul'da Bizans İmparatoru I. Justinianos'u ziyaret etmiş ve tayin edildiği göreve giderken tahminen 550 yılında Ankara'da ölmüştür.

Ankara Ortaçağ'da Sâsânîler tarafından işgal edilerek yakılıp yıkıldı (620). Ancak İmparator Herakleios 627'de Sâsânî ordularını bozguna uğratarak şehri geri aldı. İslâm fetihleri sırasında Anadolu da zaman zaman müslümanların akınlarına mâruz kaldı. Emevîler devrin-

de Abdurrahman b. Hâlid b. Velîd kumandasındaki İslâm ordusunun 44'te (664) Anadolu'da gerçekleştirdiği akınlar sırasında Ankara'yı fethettiği söyleniyorsa da İslâm kaynaklarında bunu doğrulayıcı herhangi bir bilgi bulunmamaktadır. Ankara III. Leon (717-741) ve V. Konstantinos (741-775) zamanında Bukellarion adlı askerî ve idarî birimin (thema) merkezi oldu. Abbâsiler döneminde ise İslâm orduları ilk defa Halife Mehdî zamanında Abbas b. Muhammed ile Hasan el-Vasîf kumandasında Ankara'ya kadar geldiler (159/775-76). Hârûnürreşid zamanında Abdülmelik b. Sâlih kumandasındaki İslâm ordusu 181'de (797) şehri fethetmiş, fakat daha sonra Bizans'a bırakmak zorunda kalmıştır. Bundan on yıl sonra tekrar Abbâsî hâkimiyetine giren Ankara, zaman zaman müslümanlar ve Bizans arasında el değiştirdi. Halife Mu'tasım 838'de şehri yeniden fethederek burada Eşnâs, Mâlik b. Keydir ve Afşin adlı kumandanlarıyla buluştu ve birkaç gün kaldıktan sonra ordusunu üç kola ayırıp Ammûriye'yi fethetmek üzere yola çıktı.

Ankara bir müddet sonra tekrar Bizans'ın eline geçti ve İmparator III. Mihail 859'da surları tamir ettirdi. Şehir 871'de, Yukarı Fırat havzası ve Divriği yörelerinde hüküm süren Paulikianlar tarafından zaptedildiyse de onların hâkimiyetleri uzun sürmedi. Daha sonraki yıllarda İslâm ordularının Anadolu seferleri aralıklı olarak devam etti. Özellikle Tarsus'taki üslerinden hareket eden Abbâsî kuvvetleri 931'de Ammûriye'yi ele geçirdikten sonra Ankara üzerine yürüyüp şehri kuşattılarsa da alamadılar. Fakat Anadolu'dan binlerce esir ve bol miktarda ganimetle geri döndüler. X. yüzyılda Bizans İmparatorluğu hâkimiyet

Ankara iç kalesi

